

også fra Socialdemokraterne, der har støttet pænt op om det. Og jeg skal hilse fra SF's ordfører, som beklager, at hun ikke kan være til stede, og sige, at hun også støtter det. Så jeg håber, at det bliver en del af satspuljeforhandlingerne, og at vi kan snakke om det til efteråret.

Kl. 16:29

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

8) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 109:

Forslag til folketingsbeslutning om at give udsatte borgere en social lods.

Af Marianne Jelved (RV) m.fl.

(Fremsættelse 24.02.2009).

Kl. 16:29

Forhandling

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Velfærdsministeren.

Kl. 16:29

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Min reaktion på forslaget her ligner egentlig meget min reaktion på B 108. Vi ved jo godt, at noget af det, der kan være brug for, er, at der er en person, som er sådan et holdepunkt. Det er derfor, vi også i lovgivningen har lavet en fast voksenkontakt og mentorordninger for unge. Men omvendt kan man jo også sige, at der jo ikke er noget til hinder for, at kommunerne og kommunalbestyrelserne i dag beslutter at gennemføre det, der ligger i forslaget her, altså at der er sådan en koordinerende person. Der må man jo hele tiden også have den her afvejning af, hvor meget vi skal gå ind og træffe beslutninger om tilrettelæggelsen af arbejdet i den enkelte kommune.

Når jeg læser de to forslag fra Det Radikale Venstre, kan jeg ikke lade være med at ihukomme hele overskriften om en tillidsreform. Det er

jo rigtigt, at vi alle sammen frygtelig gerne ville have, at man ude i den enkelte kommune gjorde det, der skulle til, og brugte de der udmærkede redskaber og muligheder, der er i loven. Men samtidig må vi jo gentagne gange konstatere, at det ikke sker.

Så derfor er min holdning også her at sige, at vi står over for et stort område, nemlig udsatte børn og forældre, og nogle af de forældre vil jo også være nogle af dem, som har svært ved at finde ind på arbejdsmarkedet. Derfor synes jeg, vi har en helt unik mulighed for at bruge det som udgangspunkt for at se, hvor meget vi skal gå ind og stille konkrete forslag til tilrettelæggelsen af arbejdet. Vi skal passe på med at lave en masse løsevne forslag, vi skal netop se det her i sammenhæng med, hvad Folketingets ansvar er, hvad kommunalbestyrelsens ansvar er, hvad forvaltningens ansvar er, og hvor meget af det vi skal sige skal ligge i den beslutning, som kommunalbestyrelsen træffer.

Så jeg er med på, at hele tankegangen, der ligger i, at man har sådan et holdepunkt, er god, men jeg synes, vi skal passe på med bare løsevnet at lave en vedtagelse her i Folketinget, og derfor synes jeg, det er noget, vi skal arbejde videre med i de der lidt større ting, som vi under alle omstændigheder forhåbentlig i fællesskab skal have styr på.

Kl. 16:32

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Fru Sophie Løhde som ordfører.

Kl. 16:32

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Man kan ikke være uenig i det, som ministeren indledte med, nemlig intentionen om at sikre socialt udsatte et godt, sammenhængende og koordinerende forløb. I forhold til det konkrete beslutningsforslag er jeg meget enig med ministeren, som påpeger, at det måske ikke indeholder så meget nyt i forhold til de muligheder, der allerede eksisterer i dag. Hvis det ønskes, kan kommuner jo frit have koordinerende sagsbehandlere, ligesom kommunerne og regionerne jo også har gode muligheder for at koordinere den sociale indsats. Derudover har de sat en række nye spændende tiltag i gang godt hjulpet på vej af en række puljer. Man kan jo, hvis man kigger ud over det ganske land, se, at tiltagene spænder ganske vidt.

Det er jo ikke det samme, som at alting foregår fuldstændig, som det skal i kommuner og

regioner. Man kan finde masser af eksempler på, at der er personer, der bliver svigtet, glemt eller klemmt i systemet. Og der må man jo så stille sig selv spørgsmålet, om de eksempler og sager er udtryk for, at systemet indeholder en række fejl, eller snarere er udtryk for, at den måde, systemet selv arbejder på, måske skaber nogle fejl de enkelte steder. Når jeg kigger ud over kommunerne, ser jeg, at der er nogle kommuner, der er ekstremt dygtige til netop at skabe nogle sammenhængende forløb – det, der bliver sat fokus på i det her forslag – mens der måske er andre, som gang på gang har en række uheldige sager. Der handler det måske snarere om, at kommunerne, i stedet for at vi trækker en eller anden ny pakke ned over hovedet på dem, som i øvrigt allerede eksisterer i deres redskabskasse, i højere grad skal være bedre til at lære af hinanden, lære af de gode erfaringer, hvad det er, der er best practice, hvordan vi skaber nogle gode og sammenhængende forløb. Derfor kan jeg heller ikke rent lovgivningsmæssigt se, at der skal være behov for, at vi indfører sådan en social lods, for som det ser ud i dag, har offentlige myndigheder forpligtelse til, mulighed for og lovgivningsmæssig hjemmel til at styrke den koordinerende indsats.

Jeg ser måske snarere fremadrettet, at vi i kommunalt og regionalt regi får styrket det samarbejde, som skal være mellem de to niveauer i forhold til bl.a. mennesker med dobbeltdiagnoser, som jo både er en del af den behandelende psykiatri og af socialpsykiatrien og det sociale område i kommunerne. Hvordan kan vi skabe nogle bedre sammenhænge der? Der synes jeg, vi er kommet langt med kommunalreformen med at få nedbrudt en række barrierer, men det er klart, at vi ikke er i mål endnu, og det vil man jo nok formentlig heller aldrig komme, så længe man har flere niveauer. Men ansvarsfordelingen er trods alt blevet tydeligere, ligesom jeg også synes, der er kommet langt bedre og mere koordineret fokus ude i kommunerne på netop at skabe de sammenhængende forløb.

Så overordnet synes jeg, det er et godt beslutningsforslag, som indeholder mange gode intentioner, men jeg mener bare ikke, det er det rigtige at sidde og sige, at vi vedtager beslutningsforslaget, som det er nu, når det, det indeholder, sådan set allerede eksisterer ude i kommunerne i form af redskaber.

Det er ikke det samme, som at vi ikke gerne i fællesskab med Det Radikale Venstre vil være med til bl.a. i de kommende satspuljeforhandlin-

ger at sætte fokus på, hvordan vi kan skabe nogle bedre sammenhængende forløb, og hvordan vi i højere grad kan være med til at sikre, at borgerne ikke havner mellem to stole.

Kl. 16:36

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Yildiz Akdogan som ordfører.

Kl. 16:36

(Ordfører)

Yildiz Akdogan (S):

Da vores ordfører på området ikke kan være her, vil jeg på hans vegne læse vores ordførertale op.

Socialdemokraterne kan støtte beslutningsforslaget fra Det Radikale Venstre om at iværksætte forsøg med at give borgere en personlig lods i forhold til den kommunale sagsbehandling. Baggrunden er jo desværre, at rigtig mange borgere oplever det som særdeles problematisk at møde et nyt ansigt for hver begivenhed, hvor vi som mennesker kan have behov for at være i kontakt med kommunen. En borger, der har misbrugsproblemer, møder en sagsbehandler med dette speciale, og har vedkommende også problemer med tilknytning til arbejdsmarkedet, møder man en sagsbehandler fra dette område. Måske er der forhold vedrørende børn anbragt uden for hjemmet, og så kan der dukke en sagsbehandler op med særlig indsigt i denne problematik. Er der sager om bolig, kan der være endnu en sagsbehandler.

Blot disse få eksempler for at illustrere, hvor uoverskueligt mødet mellem borgeren og forvaltningen kan være i relationer, der ellers er nært beslægtet. Man kan og bør med rette stille spørgsmålet, om det virkelig er rimeligt, at borgere i disse situationer skal opleve så opdelt en verden. Behovet ligger snarere i at møde et menneske, der kan danne sig et overblik over borgers hele situation og vilkår og sikre vejledning, rådgivning og støtte med udgangspunkt i den samlede situation.

Derfor kan vi støtte forslaget om, at der iværksættes forsøg med en lodsordning, der har som formål at seje borgerne trygt igennem det kommunale rådgivnings- og hjælpesystem, så der tages udgangspunkt i borgerens hele situation og ikke i de enkelte dele alene. I virkelighedens verden er det en genopfindelse af intentionerne med indførelsen af bistandsloven tilbage i 1970'erne. Her var hensigten jo netop, at man skulle tage udgangspunkt i borgerens samlede livssituation som grundlag for rådgivning, vejledning og støtte. Forklaringen herpå kan jo væ-

re, at de seneste års udvikling i socialpolitikken har bevæget sig fra at ville give borgeren en kyndig og tryk lodsfunktion til den nuværende regerings ønske om at give borgeren, der har behov for hjælp, et los. Vi vil gerne tilbage til lodsfunktionen i dansk socialpolitik.

Kl. 16:38

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ordføreren. Hr. René Christensen som ordfører.

Kl. 16:38

(Ordfører)

René Christensen (DF):

Med fare for måske at virke en anelse provokerende vil jeg sige, at den fornemmelse, jeg havde, da jeg havde læst det her forslag, var, at det var sådan et rigtig godt læserbrev, for det her var sådan noget, hvor alle kunne sige: Jamen det synes vi også. Og det er også det, der sådan er givet udtryk for. Det skal så siges, at der sammen med det lå det, der hedder Det Radikale Venstres 2015-plan. Den læste jeg også, og jeg vil da sige, at den også var spændende at læse.

Hvis man tænker på, hvordan det egentlig ser ud i kommunerne, må man sige, at det her forslag faktisk er tiltalende, og det var også den fornemmelse, jeg sådan sad med. Men når man så ser og hører, hvad det er for problemer, kommunerne har, er det netop tit problemer med at fastholde deres personale. Vi oplever tit, at sagsbehandlerne skifter arbejde. Vi har været til masser af møder og konferencer, hvor vi har hørt, at sagstallene er høje og man har svært ved at overskue det, og derfor får man også mange skift. Så jeg vil sige, at sådan et forslag her – jeg ved godt, at man taler om at lave en forsøgsordning – ikke kan stå alene. Jeg tror, at hvis man vil problemet til livs og man trækker det her ned over kommunerne, får man bare endnu mere bureaukrati på noget, som vi godt alle sammen vil være svært at leve op til, fordi vi godt kender baggrunden ude i kommunerne.

Så jeg tror faktisk, at hvis man gerne vil det her, som jeg indtil videre kan høre at faktisk alle synes er en ret god idé, skal man hen og kigge på det bagvedliggende og spørge: Jamen hvorfor er det nu, at kommunerne hele tiden er nødt til at skifte personale? Hvorfor er det nu, at personalet så tit føler sig overbebyrdet? Hvorfor er det, at personalet skifter stilling? Hvorfor skifter de arbejdsplads til en anden kommune? Jeg tror, at det er der, vi skal tage fat, og jeg kan også godt se, at det har man også sådan taget fat på.

Jeg vil sige, at som det ligger her, er det tiltalende. Jeg tror, at hvis man gør det i en kommune og man tilføjer de ressourcer, der skal til, vil man sikkert få en oplevelse af, at det virker. Men hvis man kører det ned over alle kommuner, vil man få en oplevelse af, at kommunerne føler det som et pålæg, som de ikke kan leve op til. Og der tror jeg, at man skal lave politik, som er realistisk, og jeg tror desværre ikke, selv om det er et rigtig godt forslag, at det vil være realistisk, at kommunerne kan leve op til det her. Så vi kan ikke støtte det, men det er en rigtig fin tanke, som vi jo på sigt håber kan lade sig gøre.

Kl. 16:40

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ordføreren. Fru Vivi Kier som ordfører.

Kl. 16:41

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Så vil jeg da starte med at sige, at jeg modsat den forrige taler mener, at det her er et realistisk forslag. Jeg mener så måske ikke, at det skal hedde en social lods. Jeg mener måske faktisk, det skulle hedde den koordinerende sagsbehandler eller en tovholder.

Inden jeg får talt mig helt varm, vil jeg gerne starte med at sige, at vi ikke støtter beslutningsforslaget. Jeg er enig i de intentioner, der ligger, og jeg havde det også sådan, at det var et forslag, man blev rigtig glad over at læse, men jeg vil gerne sige, at det her jo var grundtankerne bag kommunalreformen.

I kommunalreformen gav vi jo netop myndighedsansvaret på hele det sociale område til kommunen. I beslutningsforslaget her i dag er der lagt op til, at der skulle laves nogle forsøg. Jeg vil sige, at der faktisk foregår forsøg inden for både handicapområdet og psykiatriområdet med at lave den koordinerende sagsbehandling. Men da vi lavede kommunalreformen og blev enige om den, blev vi altså enige om, at der skulle være én indgangsdør til det kommunale system.

Når det er sagt, skal jeg vedkende mig, at jeg også af og til hører historier om borgere, som oplever det sociale system som en labyrint. Og jeg vil da gerne benytte lejligheden, når jeg står her, til at opfordre ministeren til at presse på over for de kommuner, som endnu ikke har fået sat processen med den koordinerende sagsbehandler i gang. For jeg synes, det var en af de rigtig, rigtig positive ting ved kommunalreformen.

Den enkelte kommune har nemlig fået ansvaret for at være hoveddøren og indgangsdøren og for, at hoveddøren bliver en mulighedsdør og indgang frem for en blindgyde. Det ansvar fik kommunerne med kommunalreformen, og det ansvar forventer jeg altså at de lever op til.

Men det er et sympatisk forslag, og jeg er med på, at der er nogle kommuner, der ikke gør det her. Jeg vil også gerne diskutere det i andre sammenhænge, men det ligger altså i hele den opgave, kommunerne skal tage på sig.

Kl. 16:43

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 16:43

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Det er jo lidt underligt at høre ordføreren fra De Konservative og ordføreren fra Dansk Folkeparti osv. stille sig herop og sige, at det her er noget, kommunerne bør gøre, når de partier samtidig har gennemført en opsplitning af den kommunale indsats. De har gennemført, at man f.eks. for en dels vedkommende skal tre forskellige steder hen, for at man kan få sin kontanthjælp – i nogle storkommuner ligger det oven i købet i tre forskellige byer, i København er det jo i samme by. Det kan også for mange af de udsatte være svært at nå rundt, være svært overhovedet at overskue at skulle rundt til de tre forskellige steder, man skal hen, for at man kan få sin kontanthjælp.

For mange udsatte familier, men også for enlige, er det et kæmpeproblem at have et hav af forskellige professionelle, der er involveret i at prøve at hjælpe dem. Og det er altså noget af det, man hører igen og igen fra dem, som bliver udsat for det her system, men jo også fra dem, der prøver at hjælpe. Nogle gange er der så mange involveret, at ingen kan overskue det. Og det, der er behov for, er virkelig, at vi går ind og sikrer en koordinering, at vi sikrer, at man tager det menneske eller den familie, man prøver at hjælpe, alvorligt, at man tager udgangspunkt i dem; at vi sikrer, at der er én professionel, der har det overordnede ansvar, og som sikrer, at der sker en koordinering, frem for at det er den, der selv er ude i store problemer, der skal prøve at holde styr på de mange forskellige professionelle, der er involveret.

Hvis man som familie med udsatte børn og forskellige problemer skal holde styr på 27 forskellige professionelle, som nogle er oppe på, i forbindelse med børneinstitution, skole, handi-

cap, sygdom, socialforvaltning osv., bliver det altså fuldstændig umuligt. Og der er der altså brug for, at man har én, der kan hjælpe en igennem.

Indtil kommer så også det, som fru Marianne Jelved som forslagsstiller peger på i beslutningsforslaget, som jeg synes er et rigtig godt forslag, nemlig at for rigtig mange mennesker og for rigtig mange udsatte børn er det, der gør forskellen, at der er ét menneske, som lytter til dem, som virkelig vil dem og hjælper dem – en, som ringer rundt til alle de forskellige instanser og sikrer, at der bliver taget hånd om dem, og som virkelig vil dem og hjælper dem igennem, og som gør en ordentlig indsats for dem.

Så jeg mener bestemt, at der er brug for, at vi får en social lods. Jeg mener så også, at der er brug for, at man kommer væk fra den enorme opsplitning, der er i indsatsen i kommunerne i dag, at man holder op med at sende de mest udsatte borgere rundt til tre forskellige steder, men at de kan nøjes med kun at komme ét sted for at få deres kontanthjælp, og at man sikrer, at der så dér er én person, der er den gennemgående person i deres sag, og som tager hånd om dem – som hjælper dem i forbindelse med de mange andre systemer, de måske skal være i kontakt med.

Så vi synes, at det her er et rigtig godt forslag. Vi synes, at det er noget, der bør gennemføres, og som man skal sikre at der så også er ressourcer til.

Kl. 16:47

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Ordføreren for forslagsstillerne, fru Marianne Jelved.

Kl. 16:47

(Ordfører for forslagsstillerne)

Marianne Jelved (RV):

Også ved dette forslag vil jeg gerne takke for en positiv behandling, jeg noterer mig, at både Enhedslisten, SF, som jeg skal hilse fra, og Socialdemokraterne har bakket entydigt op om det. Det vil jeg gerne kvittere for. Jeg havde jo heller ikke forestillet mig, at jeg skulle skaffe mig et flertal for det her, for tradition er jo, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti holder sig fra at sige ja til gode forslag, men de lukker op for – og det vil jeg gerne kvittere for – at vi kan tage drøftelserne videre frem.

Så vil jeg gerne understrege, at det her er et forslag, som henvender sig til de voksne i vores samfund, som overhovedet ikke har de ressourcer som vi, der er her i Folketingssalen, har, og

som har rigtig, rigtig svært ved at komme rundt i det system, som vi har bygget op. Og det er såmænd ikke engang, fordi vi har gjort det så indviklet herindefra, men fordi mange kommuner jo indretter deres forvaltninger på en sådan måde, at dele af forvaltningerne fungerer som mindre virksomheder. Det vil sige, at de har hver deres regnskaber og budgetter osv. Derfor skal mange borgere bevæge sig mellem disse såkaldte små afdelinger eller virksomheder, som dels har behandling som opgave, dels har aktivisering som opgave, dels har udbetaling af kontanthjælp osv. som opgave. Men det er altså relativt besværligt for de mange mennesker, når de virksomheder – i anførselstegn – ligger rundt omkring i byerne og ikke i det samme hus, det gør det endnu mere krævende og vanskeligt for de mennesker, for de voksne, som der her er tale om, og som har store problemer, også psykiske, i forbindelse med deres misbrug og andre ting.

Så vil jeg bare gøre opmærksom på, at ja, det er redskaber, som allerede kan bruges, og som fru Sophie Løhde gør opmærksom på, er det rigtigt, at kommunerne bare kan vælge at gøre det. Og det sagde den konservative ordfører jo også meget klart. Det er jeg enig i. Men ikke desto mindre har vi jo alligevel vedtaget herinde, at der skal være patientrådgivere på ethvert sygehus. Det kunne sygehusene jo også sørge for uden videre. Vi behandler et lovforslag nu om familievejledere til familier, der får et handicapet barn. Det kunne kommunerne jo også bare sørge for, uden at vi lovgav om det herindefra. Der er jo en grund til, at vi lovgiver, og en af grundene er, at det koster penge at udføre nogle af de opgaver. Og derfor skal kommunerne selvfølgelig også have en ressourcetildeling, hvis vi beder dem om at iværksætte løsning af den her type opgaver.

Så jeg kvitterer for den positive modtagelse, og jeg vil ikke forudsætte, at det skal hedde no-

get ganske bestemt – hvis fru Vivi Kier gerne vil have, at det hedder en tovholder eller en koordinerende sagsbehandler, vælger vi det. Det er sagens løsning, der er central.

Med disse ord vil jeg kvittere endnu en gang og ønske alle en god påske. Nu må vi også se at komme hjem i solen, og så fortsætter vi arbejdet med det her spørgsmål, næste gang vi får mulighed for det.

Kl. 16:50

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Det tror jeg vi alle sammen er enige i – både i det ene og det andet.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen afsluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 16:50

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes på tirsdag den 14. april 2009 kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen. Jeg skal i øvrigt henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet er hævet. (Kl. 16:50).